

Những Câu Hỏi Tại Sao ?

Anh yêu,

Hôm nay em mới đọc xong một cuốn chuyện tình thật hay. Kết thúc câu chuyện là một kết thúc làm mãn nguyện người đọc. Em cảm thấy hạnh phúc quá... hạnh phúc thật sự như người con gái ấy. Cả hai đã trải qua biết bao gian nan, thử thách, để cuối cùng họ đã được ở chung với nhau, đúng như lời ước nguyện ngày nào....

Em vẫn thường tự hỏi về cuộc tình mình tại sao lại dang dở? Lỗi ở em hay lỗi của anh? Phải chăng là lỗi của cả hai chúng ta? Có bao giờ anh ngồi một mình ngẫm nghĩ lại suốt thời gian ta ở bên nhau để hỏi tại sao không? Còn em, mỗi khi lá vàng rụng vào Thu... mỗi khi cơn mưa hè nóng bỏng đến là em lại cảm thấy tiêng tiếc, nhớ nhớ làm sao ấy. Tại sao vậy anh? Tại sao chúng ta lại chia tay? Tại sao em rời xa anh trong buổi chiều mưa bụi ấy? Tại sao anh lại chấp nhận lời đề nghị chia tay của em một cách dễ dàng như vậy?....

Phải chăng vì chẳng bao giờ anh thật tình nói "Anh yêu em"? Ngày đó, em chỉ là một cô bé nhỏ dễ thương. Tâm hồn em trong trắng quá, không một chút bần nhơ, không một nỗi lo lắng len vào cái tâm hồn nhỏ bé ấy. Trong khi đó, anh đã vào tuổi trưởng thành. Anh đã bước vào đời những bước vững mạnh và đã trải qua không ít khó khăn. Em như con chim nhỏ núp tựa bóng tùng xanh. Vòng tay anh ôm trọn em che chở. Có phải vì chỉ có anh hiểu em mà em thì chẳng hiểu anh bao nhiêu? Nên chẳng bao giờ anh thành thật nhìn vào mắt em để nói ba tiếng "Anh yêu em"? Anh chỉ nhỏ nhẹ nói "Anh thương bé" mỗi ngày Valentine khi em đang ôm trọn bó hồng đỏ thắm. Anh chỉ dịu dàng nói "Anh nhớ bé" qua đường dây điện thoại lúc anh đi xa. Em đã giận anh lắm, giận anh muốn điên luôn, tại sao anh không bao giờ nói "yêu em" như bao nhiêu chàng trai khác nói với các cô gái? Tại sao vậy anh?....

Phải chăng vì mùa Thu năm đó lá vàng rụng quá nhiều? Hai chúng ta đi dạo trong công viên mà chẳng biết nói gì với nhau. Em đi bên anh nhẹ nhàng như sợ tiếng bước chân sẽ làm anh giật mình. Đôi mắt anh xa vắng nhìn vào khoảng không trước mặt. Đôi mắt không một lần quay lại xem em ở bên cạnh đang ra sao? Bàn tay anh ấm áp nắm chặt bàn tay lạnh buốt, bé nhỏ của em. Em bỗng cảm thấy nhột nhạt quá, trong cái không khí yên tĩnh đó.... Tại sao anh không nói chuyện? Tại sao đôi mắt anh xa xôi? Anh có biết những cơn gió chiều đó lạnh lắm không? Em nhỏ bé trong chiếc áo dày của anh. Nhưng tâm hồn em cảm thấy lạnh lắm. Em ở gần anh mà như không có. Tại sao cánh cửa của anh luôn khép kín? Hay tại vì em không phải là người có chiếc chìa khóa kia? Lá vàng năm đó rụng quá nhiều, phủ kín cả những đường nhỏ ta đi. Mỗi một chiếc lá là một giọt nước mắt em nhỏ xuống....

Để rồi ta chia tay....

Anh yêu,

Bây giờ Thu lại về. Những cơn gió thu còn sót lại vẫn làm thấm lạnh em băng giá. Lá vàng vẫn tiếp rơi mỗi chiều hoàng hôn xuống. Và cả những cơn mưa phùn vẫn làm tâm hồn em nhỏ lệ. Bây giờ anh đang ở đâu hỡi anh yêu? Không biết anh có đang đi dạo với người nào như xưa ta hay đi không? Em đã không còn là một cái cô bé xưa nữa. Sau cuộc tình đầu của mình, em đã trưởng thành hơn bao giờ hết. Đã không còn khóc dễ dàng với bất cứ người nào như xưa. Đã xem tình yêu dễ dàng quá. Có lẽ em sẽ không yêu ai như đã từng yêu anh lần nữa. Vì trái tim em đã không còn trong trắng ngây thơ nữa rồi anh ơi! Nhưng có một điều em vẫn thắc mắc. Cái thắc mắc này có lẽ em sẽ không bao giờ giải thích được. Đó là tại sao cuộc tình ta dang dở?

Nhưng anh ơi, em lại nghĩ, nếu một ngày nào đó em tìm được câu trả lời, thì có lẽ em sẽ không còn nhớ đến anh nữa ... sẽ không còn nhớ đến cuộc tình của chúng mình. Vậy thì anh cứ để cái thắc mắc này tồn tại mãi nhe anh? Tồn tại mãi như cuộc tình đầu của mình trong trái tim em. Để mỗi khi Thu về, khi lá vàng rụng đầy ngoài công viên, khi những cơn mưa phùn còn làm buốt lạnh, em vẫn thấy bồi hồi nhớ lại ngày nào có anh bên em, anh nhé?!

Chúc anh vui....

Cô bé của anh,

Tổ Uyên (1997)